

การวิเคราะห์และเปรียบเทียบลักษณะการใช้คำยืมภาษาอังกฤษที่ปรากฏในภาษาไทยและภาษาจีน ในรูปของการบรรยาย

การวิเคราะห์ลักษณะและเปรียบเทียบลักษณะการใช้คำยืมที่ปรากฏในภาษาไทยและภาษาจีนมีจำนวนแตกต่างกันเป็นอย่างมาก โดยภาษาไทยพบวิธีการใช้คำยืม 17 ลักษณะ ส่วนภาษาจีนพบเพียง 5 ลักษณะ ต่างกันถึง 12 ลักษณะ ซึ่งลักษณะการใช้คำยืมที่ปรากฏในภาษาไทยและภาษาจีนเหมือนกันคือ คำยืมคงเดิม คำยืมแปรเสียง คำยืมซ้อนคำ คำยืมเติมคำประสมคำ และคำยืมตัด-เพิ่มเสียงพยางค์ อันสะท้อนให้เห็นว่า ทั้งภาษาไทยและภาษาจีนต่างใช้คำยืมคงเดิม เช่นเดียวกับคำยืม รวมถึงการแปรเสียงและการใช้เสียงพยางค์เพื่อให้ออกเสียงคำยืมได้ง่ายและสะดวกขึ้นในภาษาของตน รวมทั้งยังมีการใช้คำซ้อนและคำประสมคำยืมร่วมกับภาษาของตนด้วย ตามรายละเอียดดังนี้

1. **คำยืมคงเดิม** ภาษาไทยและภาษาจีนมีลักษณะการใช้คำยืมคงเดิมในจำนวนที่ตรงข้ามกัน กล่าวคือ ภาษาไทยปรากฏลักษณะการใช้คำยืมคงเดิมมากที่สุดถึง 1,750 คำ หรือคิดเป็นร้อยละ 60.37 ขณะที่ภาษาจีนใช้คำยืมคงเดมน้อยที่สุดปรากฏเพียง 6 คำ หรือคิดเป็นร้อยละ 1.49 แสดงให้เห็นว่า ภาษาไทยนิยมใช้คำยืมคงเดิมมากกว่าภาษาจีน ดังที่เหวิน จิ่งเหวิน (2551 : 137) กล่าวว่า ภาษาจีนนิยมใช้วิธีแปลความหมายมากกว่าทับศัพท์ ขณะที่ภาษาไทยนิยมทับศัพท์มากกว่าแปลความหมาย เปรียบเทียบตัวอย่างคำยืมคงเดิมในภาษาไทยและภาษาจีนดังนี้ กาแฟ - คาเฟย์ (咖啡 kāfēi) ซาตาน (Satan) - ซาดัน (撒旦 sādàn) มินิ (mini) - หมินนี่ (迷你 míní) เป็นต้น

2. **คำยืมแปรเสียง** แม้ว่าภาษาไทยและภาษาจีนปรากฏจำนวนคำยืมแปรเสียงใกล้เคียงกัน กล่าวคือ ภาษาไทยปรากฏ 114 คำ ส่วนภาษาจีนปรากฏ 90 คำ แต่เมื่อคิดเป็นจำนวนร้อยละพบว่า ภาษาไทยร้อยละ 3.93 ส่วนภาษาจีนร้อยละ 22.33 แสดงให้เห็นว่าภาษาจีนใช้วิธีการใช้คำยืมแปรเสียงมากกว่าภาษาไทย โดยลักษณะการแปรเสียงลากเข้า ถือเป็นการแปรเสียงที่แตกต่างจากคำยืมเดิมมากที่สุด ซึ่งเป็นการแปรเสียงมากกว่าหนึ่งหน่วยเสียง ในภาษาไทยพบเพียงไม่กี่คำ ได้แก่ กัมปะโด (ป., อ. comprador) ตะแล็บแท็บ (telegraph) ปะเก็น (packing) ฝรั่งเศส (ฝ. Française) เลหัล้ง (ป. leilao) สจ๊วต (steward) อีหรอบ (Europe) ไอติม (ice-cream) และอภิเชต (appreciate)

ลักษณะการแปรเสียงลากเข้าดังกล่าวส่วนมากปรากฏการใช้คำยืมในสมัยก่อน ดังเช่นงานวิจัยของวีระ ภาณุตานนท์ (2541) ได้ศึกษา “คำทับศัพท์ภาษาอังกฤษจากบทพระราชนิพนธ์ของพระบาทสมเด็จพระจุลจอมเกล้าเจ้าอยู่หัว” พบว่า ศัพท์ภาษาอังกฤษมีจำนวนทั้งสิ้น 531 คำ พบวิธีการเขียนแบบถ่ายเสียง

จำนวน 346 คำ เขียนแบบถ่ายอักษรจำนวน 127 คำ และเขียนแบบถ่ายเสียงร่วมกับถ่ายอักษรจำนวน 58 คำ แสดงให้เห็นว่า ในสมัยก่อนผู้ใช้ภาษาไทยนิยมใช้คำยืมแบบถ่ายเสียงมากที่สุด แต่เนื่องด้วยปัจจุบันนี้ผู้ใช้ภาษาไทยมีการศึกษาสูงขึ้น ประกอบกับการติดต่อสื่อสารด้วยเทคโนโลยีขั้นสูงในปัจจุบันเป็นการสื่อสารแบบโลกไร้พรมแดน ทำให้ผู้ใช้ภาษาไทยนิยมใช้คำยืมคงเดิมมากกว่าการแปรเสียงดังที่ปรากฏในงานวิจัยฉบับนี้

ตรงข้ามกับภาษาจีนที่นิยมใช้แปรเสียงลากเข้า เนื่องจากระบบเสียงของภาษาจีนกับภาษาคำยืมแตกต่างกันเป็นอย่างมาก ประกอบกับระบบการเขียนภาษาจีน ซึ่งเป็นอักษรภาพเหมาะกับการแปลความมากกว่าใช้เป็นคำยืมคงเดิม แต่เมื่อต้องการใช้คำยืมในภาษาจีน เหยิน จิงเหวิน (2551 : 138) ให้ความเห็นกล่าวโดยสรุปว่า จำเป็นต้องใช้ตัวหนังสือภาษาจีนที่มีอยู่มาถอดเสียง ซึ่งไม่สามารถใช้พยัญชนะประสมกับสระได้อย่างอิสระเหมือนภาษาไทยหรือภาษาอื่น ๆ ที่ใช้แบบอักษรแบบอักษรวิธี ทำให้เสียงคำยืมในภาษาจีนจึงมักเพี้ยนไปจากเดิมเป็นอย่างมาก

ดังนั้น คำยืมแปรเสียงในภาษาจีนจึงเป็นลักษณะการใช้คำยืมที่ปรากฏเป็นจำนวนมากที่สุดจากผลการวิจัยดังกล่าว และการใช้คำยืมแปรเสียงนี้อาจทำให้ผู้เรียนชาวต่างประเทศที่ศึกษาภาษาจีนไม่สามารถทราบได้ว่าคำเหล่านั้นเป็นคำยืม เนื่องจากอักษรจีนมีความหมายอยู่ในตัว ซึ่งแตกต่างจากภาษาไทย ที่อ่านแล้วทราบได้ทันทีว่าเป็นคำยืม ดังเช่น

บรันดี (brandy) - ป้ายหลานตี้ (白兰地 báilándì)

หากเป็นภาษาไทยจะทราบได้ทันทีว่าเป็นคำยืม เนื่องจากมีเสียงที่ใกล้เคียงกับคำยืม ขณะที่อักษรภาษาจีนหากไม่ทราบว่าป็นคำยืมจะแปลศัพท์ได้ว่า ขาว (白) กล้วยไม้ (兰) ที่ดิน (地) (ที่ดินกล้วยไม้ขาว) ยิ่งเมื่อเห็นคำยิมนั้นมาผูกประโยคแล้ว ยิ่งทำให้ไม่เข้าใจว่าประโยคนั้นหมายความว่าอย่างไร หากแปลได้ว่า “เขาค่อมที่ดินกล้วยไม้ขาว” เนื่องจากผู้อ่านไม่ทราบว่า ป้ายหลานตี้ (白兰地 báilándì) เป็นคำยืมแปรเสียงในภาษาจีนหมายถึง “บรันดี” (brandy)

ลักษณะการใช้คำยืมแปรเสียงโดยเฉพาะแปรเสียงลากเข้าซึ่งพบเป็นจำนวนมากในภาษาจีน อันเป็นลักษณะการใช้คำยืมเช่นเดียวกับการใช้คำยืมในไทยสมัยอดีต เช่น กัดพันมัน (government) นายเร้งกิน (Mr. Rankin) ซึ่งคำยืมที่ใช้อักษรไทยล้วนมีความหมายอยู่ในตัว อาจทำให้ผู้ใช้ภาษาสับสนได้ว่า คำยิมนั้นหมายความว่าอย่างไรหากไม่ทราบว่าคำนั้นเป็นคำยืม ฉะนั้น ผู้ที่ศึกษาภาษาจีนจำเป็นต้องทราบและจดจำให้ได้ว่า คำจีนเหล่านั้นได้เป็นคำยืมแปรเสียงหรือไม่ อย่างไร เพื่อจะได้เข้าใจประโยคที่ปรากฏเป็นคำยืมได้อย่างถูกต้อง

อย่างไรก็ตาม ภาษาจีนได้ใช้ลักษณะการแปรเสียงมากกว่าภาษาไทย หากพิจารณาถึงหัวข้อการแปรเสียงแล้ว กลับพบว่า ภาษาไทยได้ปรากฏหัวข้อย่อยในการแปรเสียงมากกว่าภาษาจีน เช่น ภาษาไทยมีคำยืมแปรเสียงที่ต้องพิจารณาด้านเสียงสระสั้น-ยาว ซึ่งตามปกติแล้ว เสียงสระสั้นยาวในคำยืมล้วนมีความหมายเดียวกัน ไม่ได้แบ่งความหมายเช่นเดียวกับภาษาไทย เช่น เวฟ (wave) - เว็บ (Web) ในภาษาจีนไม่มีเสียงสระสั้นยาวแบ่งแยกความหมายเหมือนกับคำยืม ฉะนั้นจึงไม่ปรากฏการแปรเสียงสระสั้นยาวที่มีความหมายแตกต่างกัน

ถึงแม้ว่า ภาษาจีนมีเสียงวรรณยุกต์เช่นเดียวกับภาษาไทย แต่ภาษาจีนไม่ได้นำคำยืมมาแปรเสียงวรรณยุกต์เพื่อแบ่งแยกความหมายเหมือนกับคำยืมที่ปรากฏในภาษาไทย เช่น แสตมป์ (stamp) (พยางค์ที่สองเสียงวรรณยุกต์สามัญ) - สแตมป์ (stamp) (พยางค์ที่สองเสียงวรรณยุกต์ตรี) บอร์ด (board) (เสียงวรรณยุกต์เอก) - บ๊อส (boss) (เสียงวรรณยุกต์ตรี) เป็นต้น

จากลักษณะการใช้คำยืมแปรเสียงที่แตกต่างกันดังกล่าว หากคิดเป็นจำนวนร้อยละภาษาจีนปรากฏมากกว่าภาษาไทย แต่หากพิจารณาหัวข้อย่อยของการใช้คำยืมแปรเสียง ภาษาไทยใช้หัวข้อย่อยจำนวน 35 หัวข้อ ขณะที่ภาษาจีนปรากฏหัวข้อย่อย 22 หัวข้อ (ดูรายละเอียดในภาคผนวก จ) ซึ่งมีน้อยกว่าภาษาไทย เนื่องจากภาษาจีนไม่ได้ใช้คำยืมแปรเสียงในลักษณะต่าง ๆ มากมายเหมือนกับภาษาดังกล่าว

3. คำยืมซ้อนคำและคำยืมประสมคำ ภาษาไทยมีลักษณะการใช้คำยืมซ้อนคำและประสมคำได้หลากหลายกว่าภาษาจีน อันเกิดจากคำยืมซ้อนคำหรือคำยืมประสมคำที่ภาษาไทยใช้ทั้งคำไทยและคำต่างประเทศซ้อนหรือประสมกับคำยืม แต่ภาษาจีนใช้คำจีนซ้อนหรือประสมกับคำยืมเท่านั้น ทำให้หัวข้อคำยืมซ้อนคำและคำยืมประสมคำในภาษาไทย มีจำนวนหลากหลายกว่าวิธีการใช้คำยืมลักษณะนี้ในภาษาจีน อันแสดงให้เห็นว่า ภาษาไทยได้หยิบยืมภาษาต่างประเทศจำนวนมากมาใช้ปะปนในภาษาไทยเป็นระยะเวลานาน อาทิ คำเขมรซ้อนกับคำยืม (คำเขมร + คำยืม) คำบาลีสันสกฤตซ้อนกับคำยืม (คำบาลีสันสกฤต + คำยืม) คำยืมเต็มคำประสมกับคำภาษาอื่น เช่น คำยืม + คำบาลีสันสกฤต คำอาหรับ + คำยืม หรือแม้แต่คำยืม + คำภาษาจีน ภาษาไทยก็นำมาใช้เป็นลักษณะประสมคำยืมด้วยเช่นกัน

ดังนั้นจึงสรุปได้ว่าการใช้คำยืมซ้อนคำและคำยืมประสมคำจะมีความหลากหลายของวิธีการใช้คำยืมมากเท่าไร ขึ้นอยู่กับการนำคำในภาษาของตน รวมถึงคำภาษาต่างประเทศที่มีใช้ในภาษาของตนมาซ้อนหรือประสมกับคำยืม ซึ่งภาษาจีนไม่มีลักษณะการใช้คำภาษาต่างประเทศมาซ้อนหรือประสมกับคำยืม ผิดกับภาษาไทยได้ใช้ทั้งคำภาษาไทยและคำต่างประเทศในภาษาไทย มาซ้อนและประสมกับคำยืมเป็นจำนวนมาก จึงทำให้ทราบได้ว่า ภาษาจีนไม่ค่อยใช้คำภาษาต่างประเทศมาใช้ในภาษาของตนมากเท่ากับภาษาไทย

ด้านการใช้ความหมายคำยืมซ้อนคำและประสมคำ ภาษาจีนและภาษาไทยไม่ได้เปลี่ยนแปลงความหมายใด ๆ ทั้งสิ้นเมื่อนำคำยืมมาซ้อนหรือประสมกับคำจีน เพียงแต่โครงสร้างคำแตกต่างกันเล็กน้อย ภาษาจีนใช้โครงสร้างคำเหมือนภาษาอังกฤษ คือคำยืมอยู่ด้านหน้าคำ ขณะที่ภาษาไทยใช้คำขยายอยู่ด้านหลัง เช่น

กาแฟดำ - เฮย์คาเฟย์ (黑咖啡 hēikāfēi) (ดำ 黑 : ป.ศ., กาแฟ 咖啡 : ท.ศ.)

ถุงไนลอน, ถุงไนล่อน - นีหลงใต้ (尼龙袋 nílóngdài) (ไนลอน 尼龙 : ท.ศ., ถุง 袋 : ป.ศ. : ถุงไนลอน)

น้ำมันสลัด - เซอလာโหยว (色拉油 sèlāyóu) (สลัด 色拉 : ท.ศ., น้ำมัน 油 : ป.ศ. : น้ำมันสลัด) เป็นต้น

ถึงกระนั้นภาษาไทยได้นำคำยืมซ้อนคำหรือประสมคำมาใช้ในความหมายนัย ขณะที่ภาษาจีนมีวิธีการใช้คำยืมเช่นเดียวกัน แต่ไม่ปรากฏในการใช้คำยืมที่มีความหมายนัยดังเช่นภาษาไทย ตัวอย่าง

“ตาเป็นหมีแพนด้า” “ตาหมีแพนด้า” หมายถึง น. ขอบตาล้าเป็นวงเพราะอดนอน เป็นต้น (ราชบัณฑิตยสถาน, 2554 : 51)

“ไขก๊อก” หมายถึง ก. ลาออก, ถอนตัว, เลิกกิจการ (ราชบัณฑิตยสถาน, 2553 : 28)

ดังนั้น นอกจากคำยืมซ้อนคำและประสมคำที่ปรากฏในภาษาไทยมีความหลากหลายด้วยภาษาไทยและภาษาต่างประเทศในภาษาไทยซ้อนหรือประสมกับคำยืมแล้ว ด้านความหมายของคำยืมลักษณะดังกล่าวมีทั้งความหมายตรงและความหมายนัย ซึ่งตรงข้ามกับภาษาจีนใช้เพียงคำยืมซ้อนคำและประสมคำกับคำจีนในความหมายตรงกับคำยืมเท่านั้น

4. คำยืมตัด-เพิ่มเสียงพยัญชนะ ภาษาจีนไม่ปรากฏการใช้คำยืมตัดเสียงพยัญชนะหน้า แต่ปรากฏคำยืมตัดเสียงพยัญชนะหลังเป็นจำนวนมาก ซึ่งเกือบทั้งหมดเป็นคำธาตุเคมีต่าง ๆ ที่ภาษาไทยใช้เป็นคำยืมคงเดิมแบบเต็มคำ เช่น

แกโดลิเนียม (gadolinium) - ก้า (钆 gá)

คริปทอน (krypton) - เค่อ (氪 kè)

ฮีเลียม (helium) - ไฮ่ (氦 hài) เป็นต้น

ในทางกลับกัน คำยืมเพิ่มเสียงพยัญชนะในภาษาจีนปรากฏวิธีการใช้อย่างหลากหลายคือ คำยืมเพิ่มเสียงพยัญชนะหน้า พยางค์หลัง ในพยางค์ ในพยางค์และหลังพยางค์ รวมถึงเพิ่มเสียงพยัญชนะหลังแล้วประสมคำ ซึ่งแน่นอนว่าต้องมีคำยืมในภาษาจีนเป็นจำนวนมากปรากฏคำยืมเพิ่มเสียงพยัญชนะด้วยวิธีการต่าง ๆ ดังกล่าว

ขณะที่ภาษาไทยพบวิธีการใช้เพียงหนึ่งวิธีคือ คำยืมเพิ่มเสียงพยางค์หลัง จากคำยืม 4 คำ ได้แก่ เต็ดสะมอเร่ ปาปาย่า ป๊อก ป๊อก แอ็กอาร์ต (act) และ โอเคซิการ์เรต (OK, cigarette)

ส่วนสาเหตุที่ทั้งภาษาจีนและภาษาไทยได้เพิ่มเสียงพยางค์ในคำยืมมีวัตถุประสงค์แตกต่างกัน โดยภาษาไทยเพิ่มเสียงพยางค์หลังที่ไม่ได้มีความหมายเกี่ยวข้องอะไรกับคำยืมหลัก ที่ปรากฏอยู่ด้านหน้าคำ ตามที่ พินิตพิชญ์ ทวยเจริญ (2547 : 71) กล่าวว่า การเพิ่มเสียง (epenthesis) เป็นปรากฏการณ์เพิ่มเสียงใหม่เข้ามาโดยไม่จำเป็น เช่น ในภาษาไทย เพิ่มเสียงสระ “ะ” เข้ามาในคำ “ตกใจ” ออกเสียงเป็น “ตกกะใจ” หรือ “ตักกะใจ”

ถึงกระนั้นการใช้คำยืมเพิ่มเสียงพยางค์หลังในภาษาจีน สันนิษฐานว่าอาจเกิดการปรากฏการณ์การเพิ่มเสียง (epenthesis) ดังกล่าว ที่เกิดจากระบบเสียงคำยืมกับภาษาจีนมีความแตกต่างกัน เมื่อภาษาจีนออกเสียงคำยืมนั้นไม่ได้ เนื่องจากภาษาจีนเป็นภาษาอักษรภาพ ไม่ใช่ภาษาแบบอักษรวิธี จึงจำเป็นต้องเพิ่มเสียงบางพยางค์ในส่วนต่าง ๆ ของคำยืม แต่เสียงพยางค์นั้นไม่ได้ทำให้มีเสียงใกล้เคียงกับคำยืมเดิม จึงทำให้เสียงผิดเพี้ยนไปจากคำยืมเดิมเป็นอย่างมาก อันอาจทำให้ผู้ใช้ภาษาจีนที่ไม่ทราบว่าเป็นคำยืมก่อให้เกิดความสับสนในการสื่อสารได้ เช่น

กอล์ฟ (golf) – เกาเออร์ฟู (高尔夫 gāo'ěrfū)

ทรัสต์ (trust) - ทัวลาซือ (托拉斯 tuōlāsī)

คำยืมเดิมออกเสียงเพียงพยางค์เดียว แต่ภาษาจีนนำมาออกเสียงได้ถึงสามพยางค์ อาจทำให้ผู้ใช้ภาษาจีนสื่อสารภาษาอังกฤษกับชาวต่างชาติ โดยออกเสียงคำยืมตามเสียงภาษาจีน ย่อมทำให้ไม่เป็นที่เข้าใจอย่างแน่นอน ในทางกลับกันหากคนไทยหรือผู้ที่ใช้ภาษาอังกฤษเป็นภาษาที่หนึ่งได้ใช้ภาษาจีนสื่อสารกับคนจีน แต่ลืมว่า กอล์ฟ (golf) ภาษาจีนเรียกว่าอะไร หรืออาจจะทราบว่าเป็นคำยืม แต่ออกเสียงเช่นเดียวกับภาษาอังกฤษ ย่อมทำให้คนจีนไม่เข้าใจเช่นกัน ถ้าคนจีนนั้นไม่ทราบภาษาอังกฤษ

ดังนั้น ลักษณะการใช้คำยืมภาษาอังกฤษที่ปรากฏในภาษาไทยและภาษาจีน แม้ว่าปรากฏการใช้คำยืมลักษณะเดียวกัน 5 ลักษณะ ได้แก่ คำยืมคงเดิม คำยืมแปรเสียง คำยืมซ้อนคำ คำยืมประสมคำ และคำยืมตัด-เพิ่มเสียงพยางค์ แต่มีข้อแตกต่างบางประการ สรุปได้ดังนี้

- ภาษาไทยนิยมใช้เป็นคำยืมคงเดิมมากที่สุด ขณะที่ภาษาจีนใช้น้อยที่สุด
- ภาษาจีนเป็นอักษรภาพ จึงทำให้เกิดการแปรเสียงคำยืมผิดเพี้ยนไปจากเดิมมาก แต่

ภาษาไทยเป็นระบบอักษรอักษรวรรณ ซึ่งระบบเดียวกับคำยืม ทำให้การแปรเสียงคำยืมในภาษาไทยไม่แตกต่างไปจากคำยืมเดิม

- ภาษาไทยใช้คำยืมซ้อนคำและคำยืมประสมคำได้หลากหลายกว่าภาษาจีน

เนื่องจากมีคำไทยและคำต่างประเทศในภาษาไทยจำนวนมากซ้อนหรือประสมกับคำยืม รวมถึงมีทั้งความหมายตรงและความหมายนัยของคำยืม แต่ภาษาจีนใช้คำจีนซ้อนหรือประสมกับคำยืมเท่านั้น และให้ความหมายตรงเพียงอย่างเดียว

- ภาษาจีนมีลักษณะการตัด-เพิ่มเสียงพยางค์ โดยเฉพาะการเพิ่มเสียงพยางค์ที่เกิดจากการแปรเสียงคำยืม ทำให้ไม่เหลือเค้าเดิมของคำยืม แต่ภาษาไทยใช้คำยืมเพิ่มเสียงพยางค์ที่ไม่ได้เกิดจากการแปรเสียงอย่างใด แต่เป็นการเพิ่มเสียงพยางค์ที่ไม่ได้ให้ความหมายใด ๆ กับคำยืมหลักที่ปรากฏอยู่หน้าคำ

ส่วนลักษณะการใช้คำยืมอีก 12 ลักษณะที่ปรากฏในภาษาไทยแต่ไม่ปรากฏในภาษาจีนได้แก่ คำยืมซ้ำคำ คำยืมพวนคำ คำยืมสลับโครงสร้างคำ คำยืมย่อคำ คำยืมแปลงเสียงลงท้าย คำยืมกลายความหมาย คำยืมพ้องเสียง คำยืมกลุ่มคำคล้องจอง คำยืมเติมสร้อยคำ คำยืมแปลคำตามคำไทย คำยืมกลืนเสียงคำ และคำยืมสนธิคำ

แม้ว่าในภาษาจีนมีลักษณะการใช้คำซ้ำ คำพ้องเสียง แต่ไม่ปรากฏการใช้เป็นคำยืมซ้ำคำหรือคำยืมพ้องเสียง หรือหากนำมาใช้เป็นคำยืมอย่างเช่น คำยืมคำย่อ ก็ใช้ในลักษณะคำยืมคงเดิมแบบย่อคำ เช่น ดีเอ็นเอ (DNA) ซึ่งไม่ได้ใช้เป็นคำยืมย่อคำที่แตกต่างไปจากคำยืมเหมือนภาษาไทย เช่น “ฮ.” หมายถึงเครื่องบินเฮลิคอปเตอร์ (ฮ. ย่อมาจาก เฮลิคอปเตอร์) (ราชบัณฑิตยสถาน, 2553 : 184)

จากที่กล่าวไว้ข้างต้นว่า ลักษณะการใช้คำยืมที่ปรากฏในภาษาจีนทั้ง 5 ลักษณะล้วนใช้ความหมายเดียวกับคำยืม ซึ่งแตกต่างจากภาษาไทยใช้คำยืมทั้งความหมายตรงและความหมายนัย ดังนั้นลักษณะการใช้คำยืมที่เกี่ยวข้องกับความหมายที่แตกต่างจากไปจากคำยืม จึงไม่ปรากฏลักษณะการใช้คำยืมในภาษาจีน เช่น คำยืมย่อคำ คำยืมกลายความหมาย เป็นต้น

ด้านลักษณะการใช้คำยืมสลับโครงสร้างคำก็ไม่ปรากฏในภาษาจีน เนื่องจากโครงสร้างคำภาษาอังกฤษกับภาษาจีนมีลักษณะเดียวกัน คือ คำขยายอยู่ด้านหน้า จึงไม่มีลักษณะการใช้คำยืมสลับโครงสร้างคำดังเช่นภาษาไทยที่คำขยายอยู่ด้านหลัง เช่น เกมคอมพิวเตอร์ บาร์เบียร์ เป็นต้น ส่วนคำยืมสนธิคำเป็นลักษณะการเลียนไวยากรณ์ภาษาบาลีสันสกฤตในคำยืม ซึ่งภาษาจีนไม่ปรากฏการใช้คำภาษาบาลีสันสกฤตเป็นจำนวนมากเหมือนอย่างภาษาไทย

เพราะฉะนั้นลักษณะการใช้คำยืมที่ปรากฏในภาษาไทยและภาษาจีน ภาษาไทยมีลักษณะการใช้ได้มากกว่าภาษาจีน ทั้งในด้านเสียง พยางค์ คำ กลุ่มคำ โครงสร้างคำ ความหมาย จำนวน เป็นต้น ซึ่งมีทั้งเหมือนและแตกต่างจากคำยืม ในขณะที่ภาษาจีนใช้คำยืมได้น้อยกว่าภาษาไทย เนื่องจากใช้คำภาษาจีน

ประสมกับคำยืมเท่านั้น และใช้เพียงความหมายเดียวกับคำยืม ไม่ได้ใช้ในความหมายอื่นเหมือนอย่างภาษาไทย

นอกจากนี้ชนิดของคำยืมที่ปรากฏในภาษาไทยส่วนใหญ่มีทั้งคำนาม คำกริยา และวิเศษณ์ แต่คำยืมในภาษาจีนส่วนใหญ่เป็นคำนาม ตามที่ ก่อศักดิ์ ธรรมเจริญกิจ (2553 : 15) กล่าวว่า ในแต่ละสมัยล้วนมีศัพท์ใหม่เกิดขึ้น โดยเฉพาะคำนามและนามวลีจะมีมากกว่า แสดงให้เห็นว่า คำยืมส่วนใหญ่ในภาษาไทยใช้ชนิดของคำได้หลากหลายกว่าภาษาจีน จึงทำให้คำยืมในภาษาไทยมีความหมายกว้างกว่าภาษาจีนดังกล่าว

อย่างไรก็ดีลักษณะของคำยืมที่ใช้ในภาษาไทยและภาษาจีน ต่างมีข้อดีและข้อเสียแตกต่างกันไปด้วยระบบการเขียนของภาษา ข้อดีของภาษาไทยคือการออกเสียงที่ใกล้เคียงกับเจ้าของภาษาคำยืมมากกว่าภาษาจีน ทำให้คำยืมคงเดิมปรากฏอยู่ในภาษาไทยมากที่สุด ซึ่งผู้ใช้ภาษาไทยสามารถทราบได้ทันทีว่าคำนั้นเป็นคำยืม

ส่วนข้อดีของภาษาจีนที่เป็นภาษาอักษรภาพ บางครั้งทำให้ผู้อ่านนอกจากได้ทราบความหมายคำยืมนั้นแล้ว ยังมีความรู้ต่าง ๆ ซ่อนอยู่ในตัวอักษรจีนที่บอกความหมายจากคำยืมได้อย่างน่าสนใจ แม้ว่าอักษรจีนในคำยืมบางคำอาจใช้ไม่เหมือนกับคำยืม รวมถึงบางคำก็สามารถใช้ได้ทั้งเสียงและความหมายตามคำยืมอักษรจีนที่ปรากฏ แบ่งได้ดังนี้

1. ภาษาจีนได้ใช้คำยืมชื่อบุคคลที่คิดค้นสิ่งประดิษฐ์ ทำให้ผู้ใช้ภาษาจีนทราบได้ทันทีว่าสิ่งประดิษฐ์นั้นเป็นของใคร เนื่องจากใช้คำยืมชื่อบุคคลมาทับเสียงและประสมกับคำจีน เช่น

โรเมอว์ (ฝรั่งเศส. Réaumur) - เลี้ยวอุณหภูมิ (列氏温度计 Lièshìwēndùjì) (Rene-Antoine Ferchault De Réaumur 列氏: ท.ศ., อุณหภูมิ 温度 คำนวณ 计 : ป.ศ. : การคำนวณอุณหภูมิของ René-Antoine Ferchault De Réaumur)

พาสเจอไรซ์ (pasteurize) - ปาสเจอเรียจุลินฝ่า (巴氏灭菌法 Bāshìmièjūnfǎ) (Louis Pasteur 巴氏 : ท.ศ., ทำลาย 灭 แบคทีเรีย 菌 วิธีการ 法: ป.ศ.) (วิธีการทำลายแบคทีเรียโรคของ Louis Pasteur)

2. ภาษาจีนได้ใช้คำยืมบอกสัญชาติบุคคลหรือหน่วยงานนั้นว่ามาจากประเทศใด เช่น

ดัตช์ (Dutch) - เทอหลานเหริน (荷兰人 Hólánrén) (ฮอลแลนด์ 荷兰 : ท.ศ., คน 人 : คนฮอลแลนด์)

เปรสิดีเยม (presidium) - ซูเห่เลียนตั้งอู่เหว้ยเยวียนฮุย (苏联党务委员会 Sūliándǎngwùwěiyuánhui) (โซเวียต 苏联 : ท.ศ., กิจการของพรรค 党务 กรรมการบริหาร 委员会 : ป.ศ. : กรรมการบริหารกิจการพรรคของโซเวียต)

สก๊อตแลนด์ยาร์ด (Scotland Yard) - หลุนตุนจิงฉาทิง (伦敦警察局 Lúndūnjīngcháting) (ลอนดอน 伦敦 : ท.ศ., สถานีตำรวจ 警察厅 : ป.ศ. : สถานีตำรวจลอนดอน)

3. ภาษาจีนได้ใช้คำยืมที่เป็นชื่อประเทศเป็นต้นกำเนิดสิ่งของนั้น เช่น

ทอมทอม (tomtom) - ยี่นตุ๋โศวอู่ (印度手鼓 Yìndùshǒugǔ) (อินเดีย 印度 : ท.ศ., มือ
手 鼓 : ป.ศ. : กลองมือแบบอินเดีย)

สปาเกตตี, สปาเกตตี้ (spaghetti) - อี้ด้าลี่เมี่ยนเถียว (意大利面条 Yìdàlìmiàntiáo)
(อิตาลี 意大利 : ท.ศ., บะหมี่ 面条 : ป.ศ. : บะหมี่อิตาลี)

ตรงข้ามกับภาษาไทยที่ใช้คำยืมดังกล่าวเป็นคำยืมคงเดิมทั้งหมด อาจทำให้ผู้ใช้ภาษาไทย
ส่วนใหญ่ไม่ทราบว่า โรเมออร์ (ฟ. Réaumur) พาสเจอไรซ์ (pasteurize) ไครเป็นผู้คิดค้น ดัตช์ (Dutch) เป็น
บุคคลที่มาจากประเทศใด เปรสิเดียม (presidium) สก๊อตแลนด์ยาร์ด (Scotland Yard) เป็นหน่วยงานของ
ประเทศหรือเมืองใด ทอมทอม (tomtom) และสปาเกตตี, สปาเกตตี้ (spaghetti) มีต้นกำเนิดมาจากประเทศใด
ซึ่งสอดคล้องกับแนวความคิดของ เหยิน จิงเหวิน (2551 : 139) กล่าวว่า ข้อเสียของคำทับศัพท์คือ ผู้อ่านไม่
สามารถรับรู้ความหมายจากตัวหนังสือที่ใช้ในการทับศัพท์ได้

แม้ภาษาจีนไม่ได้ใช้คำยืมคงเดิมเช่นเดียวกับภาษาไทย แต่การใช้ชื่อคน สถานที่ หรือที่มา
ของสิ่งของนั้นประสมกับคำจีน ทำให้ผู้ใช้ภาษาจีนนอกจากได้ทราบความหมายแล้ว ยังได้รู้ที่มาคำยืม
เหล่านั้นทางอ้อม นับเป็นการใช้คำยืมที่อาศัยอักษรจีนโดยการแปลความบางส่วน ซึ่งซ่อนความรู้รอบตัว
เอาไว้ได้อย่างแนบเนียน

นอกจากนี้คำยืมบางคำในภาษาจีน แม้อ่านแล้วไม่ทราบว่ามี ความหมายอย่างไร โดยเฉพาะ
ศัพท์เฉพาะด้าน แต่ผู้ใช้ภาษาจีนสามารถทราบความหมายได้อย่างสังเขปว่า คำยิมนั้นเกี่ยวข้องกับอะไร โดย
พิจารณาได้จากตัวอักษรจีน กล่าวคือ เนื่องจากอักษรจีนเป็นอักษรภาพ ผู้ใช้ภาษาจีนสามารถเดาความหมาย
จากอักษรจีนที่ปรากฏได้ แม้ไม่ทราบว่าการันั้นหมายความว่าอย่างไร ดังเช่น ศัพท์เฉพาะด้านธาตุเคมีต่าง ๆ
ดังนี้

แกเลียม (gallium) - เจีย (镓 jiā)

คริปทอน (krypton) - เค่อ (氪 kè)

เทลลูเรียม (tellurium) - ดี (碲 dì)

ภาษาไทยได้ใช้คำเหล่านี้เป็นคำยืมคงเดิมทั้งสิ้น ซึ่งผู้ใช้ภาษาไทยรู้แต่เพียงว่าเป็นธาตุทาง
เคมี แต่ไม่สามารถบอกได้ว่าธาตุเคมีนั้นมีลักษณะเป็นอย่างไร ต่างจากภาษาจีนแม้ว่าได้ทับเสียงคำยืมต่าง

จากคำยืมและไม่ใกล้เคียงเหมือนภาษาไทย ซึ่งใช้ลักษณะคำยืมตัด-เพิ่มเสียงพยัญชนะแบบตัดเสียงพยัญชนะหลัง แต่พอทำให้ทราบได้ว่า ธาตุมีลักษณะเป็นอย่างไร โดยพิจารณาจากส่วนประกอบของตัวอักษรจีน ดังนี้

เจีย (镓 jiā) ส่วนประกอบอักษรจีนที่อยู่ด้านหน้าคือ จิน (钅 jīn) หมายถึง เหล็ก กับ ตัวอักษรที่อยู่ด้านหลังคือ เจีย (家 jiā) ซึ่งหมายถึง บ้าน ดังนั้นตัวอักษรจีน เจีย (镓 jiā) มีส่วนประกอบสองส่วนคือ ส่วนหน้าคือ จิน (钅 jīn) เป็นส่วนที่บอกความหมายว่าธาตุนั้นเกี่ยวข้องกับเหล็ก ส่วนหลังคือ เจีย (家 jiā) ไม่ได้มีความหมายเกี่ยวข้องกับธาตุนั้น แต่เป็นตัวที่บอกเสียงว่า เจีย (镓 jiā) ออกเสียงเหมือนกับ เจีย (家 jiā) ที่หมายถึงบ้าน

เช่นเดียวกับคำว่า เค่อ (氦 kè) ส่วนประกอบอักษรจีนอยู่ส่วนบนคือ ชี (气 qì) หมายถึง แก๊ส หรืออากาศธาตุ ส่วนล่างคือ เค่อ (克 kè) หมายถึง สามารถ, ได้ เป็นตัวที่บอกเสียงอ่านของคำว่า เค่อ (氦 kè) ออกเสียงเหมือนกับ เค่อ (克 kè) ฉะนั้น หากผู้ใช้ภาษาจีนเห็นตัวอักษรจีน 氦 สามารถเดาได้ว่า อ่านว่า เค่อ โดยดูส่วนประกอบที่อยู่ด้านล่าง และสามารถเดาความหมายได้โดยดูส่วนประกอบที่อยู่ด้านบน

อีกตัวอย่างหนึ่ง คำว่า ดี (碇 dì) มาจากส่วนประกอบส่วนหน้าคือ สือ (石 shí) หมายถึง หิน ส่วนหลังคือ ดี (帝 dì) หมายถึง พระผู้เป็นเจ้าหรือกษัตริย์ แสดงว่า 碇 เป็นคำที่เกี่ยวข้องกับหิน โดยดูจากส่วนประกอบอักษรจีนด้านหน้า และอ่านว่า ดี (帝 dì) โดยดูจากส่วนประกอบด้านหลัง ซึ่งมีลักษณะการใช้ส่วนประกอบอักษรจีนบอกเสียงและความหมายเหมือนกับคำว่า เจีย (镓 jiā) ข้างต้น

ดังนั้นคำยืมว่า แกลเลียม (gallium) - เจีย (镓 jiā) คริปทอน (krypton) - เค่อ (氦 kè) และ เทลลูเรียม (tellurium) - ดี (碇 dì) ภาษาไทยได้ใช้เป็นคำยืมคงเดิม ผู้ใช้ภาษาไทยอาจไม่ทราบว่าคืออะไร หรืออาจจะทราบว่าเป็นธาตุต่าง ๆ แต่ไม่สามารถชี้เฉพาะลงไปได้ว่าเป็นธาตุอะไร หากไม่ได้ทำงานเกี่ยวข้องกับทางวิทยาศาสตร์ แต่หากเป็นภาษาจีน แม้ว่าออกเสียงต่างจากคำยืม แต่ก็พอทำให้ผู้ใช้ภาษาจีนทั่วไปทราบความหมายได้อย่างคร่าว ๆ ว่าธาตุนั้นมีลักษณะเป็นอย่างไร โดยดูจากส่วนประกอบของตัวอักษรจีนที่ปรากฏ ส่วนประกอบส่วนหนึ่งบอกความหมาย อีกส่วนหนึ่งบอกเสียง

ลักษณะการใช้ตัวอักษรเช่นนี้ไม่ได้ปรากฏในคำยืมเท่านั้น คำภาษาจีนทั่วไปก็ใช้วิธีการประกอบอักษรแต่ละส่วนเช่นกัน ตัวอย่าง มา (妈 mā) หมายถึง แม่ มีส่วนประกอบอักษรจีนสองส่วนคือ ส่วนประกอบด้านหน้า นูหนวี่ (女 nǚ) หมายถึง ผู้หญิง ส่วนหลัง หม่า (马 mǎ) หมายถึง ม้า ดังนั้นอักษรจีนที่มีส่วนประกอบสองส่วน โดยส่วนใหญ่ส่วนประกอบด้านหน้าเป็นตัวบอกความหมายกว้าง ๆ ว่าเกี่ยวข้องกับอะไร และส่วนประกอบด้านหลังเป็นตัวบอกเสียง ดังตัวอย่างคำยืมข้างต้น

นอกจากนี้การใช้อักษรจีนเป็นคำยืมบางครั้งนอกจากมีเสียงใกล้เคียงกับคำยืมแล้ว ตัวอักษรจีนแต่ละตัวที่นำมาทับเสียงก็สามารถสื่อความได้เช่นกัน ตัวอย่าง

แฮกเกอร์ (hacker) - เฮ้เค่อ (黑客 hēikè) แยกเป็น คำ (เฮ้ 黑 hēi) แยก (เค่อ 客 kè) หมายถึง แฮกคำ คือ แฮกที่อยู่ในความมืด ที่แอบทำ ไม่กล้าเปิดเผย เปรียบได้กับพวก แฮกเกอร์ (hacker)

มินิสเกิร์ต (miniskirt , mini-skirt) - หมินี่นู่จิน (迷你裙 míníqún) (มินิ 迷你 : ท.ศ., กระโปรง 裙 : ป.ศ. : กระโปรงมินิ) แยกเป็น หลงไหล (หมิน 迷 mí) เธอ (หนี 你 nǐ) กระโปรง (นู่จิน 裙 qún) หมายถึง กระโปรงที่ทำให้เธอหลงไหล เป็นต้น

อย่างไรก็ตามการใช้คำยืมในภาษาจีนแปลความหมายตามตัวอักษรจีนดังกล่าว ส่วนใหญ่ไม่สามารถกระทำได้ทุกครั้งไป มิฉะนั้นอาจทำให้ผู้อ่านสับสนได้เมื่อรวมเข้าประโยค ดังเช่นคำว่า บรันดี (brandy) - ป้ายหลานตี้ (白兰地 báilándì) อาจกลายเป็น ขาว 白, กล้วยไม้ 兰, ที่ดิน 地 ดังที่ได้กล่าวไว้ข้างต้น

เพราะฉะนั้น การใช้คำยืมที่ปรากฏในภาษาไทยและภาษาจีนต่างมีข้อดีและข้อด้อยแตกต่างกัน หากเป็นเรื่องเสียงภาษาไทยมีข้อดีคือ ออกเสียงได้ใกล้เคียงกับเจ้าของคำยืมมากที่สุด ดังที่ปรากฏว่าภาษาไทยใช้คำยืมคงเดิมมากที่สุด ขณะที่ภาษาจีนแปรเสียงค่อนข้างมาก ทำให้ไม่อาจทราบคำยืมเดิมนั้นได้ว่าเป็นคำใด

ด้านโครงสร้างคำ ภาษาจีนมีโครงสร้างคำคล้ายกับคำยืม จึงไม่มีปัญหาเมื่อใช้คำยืมเป็นกลุ่มคำ ต่างจากภาษาไทยที่นำคำยืมมาสลับโครงสร้างคำตามภาษาไทย ส่วนด้านความหมาย ภาษาจีนใช้ความหมายเหมือนกับคำยืม แต่ภาษาไทยนำคำยืมมาใช้แปรความหมายค่อนข้างมาก และภาษาไทยใช้ชนิดของคำยืมได้หลากหลายกว่าภาษาจีน มีทั้งคำนาม คำกริยา คำวิเศษณ์ เป็นต้น

ด้านการเขียนคำยืมในภาษาไทยและในภาษาจีนก็มีลักษณะแตกต่างกัน โดยเปรียบเทียบเป็นประเด็นต่าง ๆ ดังนี้

- ภาษาจีนใช้ตัวอักษรจีนแทนเสียงคำยืมเหมือนกันทั่วประเทศ แม้ว่ามีคำยืมจำนวนหนึ่งที่ใช้ได้มากกว่าหนึ่งคำ แต่ผู้ใช้ภาษาจีนสามารถทราบได้ว่า คำยิมนั้นมีคำยืมกลุ่มหนึ่งเป็นคำเก่า หรือเป็นคำยืมที่นำมาใช้สื่อสารในชีวิตประจำวันค่อนข้างน้อย กับอีกคำยืมกลุ่มหนึ่งซึ่งเป็นคำใหม่ หรือเป็นคำยืมที่นำมาใช้สื่อสารในชีวิตประจำวันค่อนข้างมาก ตัวอย่าง คำว่า “แซกโซโฟน” (saxophone) ผู้ใช้ภาษาจีนนิยมสื่อสารว่า “ซำเค่อซือเฟิง” (萨克斯风 sàkèsīfēng) มากกว่า “ซำเค่อซือกู่วาน” (萨克斯管 sàkèsīgǔwǎn) หรืออีกตัวอย่างหนึ่ง คำว่า “บัตรเครดิต” (debit) ผู้ใช้ภาษาจีนนิยมสื่อสารว่า “เจียจี้ซ่า” (借记卡 jièjìkǎ) มากกว่า “เจียฟางซ่า” (借方卡 jièfāngkǎ) เป็นต้น

- ภาษาจีนใช้ตัวอักษรจีนแทนเสียงคำยืมเหมือนกันทั่วประเทศ แต่ภาษาไทยสะกดภาษาคำยืมแตกต่างกัน แม้กระทั่งพจนานุกรมที่ผลิตคำยืมมาจากฉบับเดียวกันก็ยังเขียนสะกดคำยืมที่ขัดแย้ง

กันทั้งพยัญชนะต้น สระ พยัญชนะท้าย และรูปวรรณยุกต์ ส่งผลให้ผู้ใช้ภาษาไทยรู้สึกสับสนเมื่อต้องการเขียนคำยืมเป็นตัวอักษรไทย

- ภาษาจีนใช้ชื่อคน สถานที่ต่าง ๆ เป็นคำยืมประสมคำ ทำให้ผู้ใช้ภาษาจีนทราบที่มาของคำยืมนั้นได้ว่า ใคร ที่ไหน เกี่ยวข้องกับคำยืมนั้นอย่างไร ต่างจากภาษาไทยที่ใช้เป็นคำยืมคงเดิมเท่านั้น และยังระบุที่มาของคำยืมไม่ถูกต้อง เช่น สเปกเตติ ควรระบุภาษาอิตาลีมากกว่าภาษาอังกฤษ จึงทำให้ผู้ใช้ภาษาไทยอาจคิดว่า สเปกเตติเป็นของประเทศอังกฤษ หรืออาจจะไม่ทราบก็ได้ว่าสเปกเตติมีแหล่งกำเนิดมาจากประเทศใด ซึ่งต่างจากภาษาจีนที่ใช้คำยืมประสมคำบอกอยู่ในตัวว่า อี้ด้าลี่เมี่ยนเถียว (意大利面条 Yìdàlìmiàntiáo) (อิตาลี 意大利 : ท.ศ., บะหมี่ 面条 : ป.ศ. : บะหมี่อิตาลี)

- ส่วนประกอบของตัวอักษรจีนสามารถเดาความหมายจากคำยืมนั้นได้อย่างกว้าง ๆ ว่า คำยืมนั้นหมายถึงอะไร แม้ว่าเป็นศัพท์เฉพาะด้านก็ตาม เช่น คำศัพท์ธาตุเคมีต่าง ๆ ขณะที่ภาษาไทยไม่สามารถเดาความหมายของคำยืมได้ เนื่องจากใช้คำยืมคงเดิม

ผู้เรียนชาวจีนที่เรียนภาษาไทยเป็นภาษาต่างประเทศ ผู้เรียนชาวไทยที่เรียนภาษาจีนเป็นภาษาต่างประเทศ หรือผู้เรียนชาวต่างประเทศที่เรียนภาษาไทยหรือภาษาจีนเป็นภาษาต่างประเทศ ล้วนจำเป็นต้องศึกษาคำยืมที่ปรากฏในภาษาไทยและภาษาจีนว่า มีลักษณะเฉพาะพิเศษแตกต่างกันอย่างไร เพื่อที่จะนำไปสื่อสารกับเจ้าของภาษาได้ถูกต้องและมีประสิทธิภาพทางการสื่อสารได้ต่อไป